

AND JOSEPH RECOGNIZED THEM....

בראשית מב: 7 וַיֵּרָא יוֹסֵף אֶת־אֶחָיו וַיִּכְרַם וַיִּתְנַכֵּר אֲלֵיהֶם וַיְדַבֵּר אִתָּם קָשׁוֹת וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מֵאֵין בָּאתֶם וַיֹּאמְרוּ מִמֶּצְרַיִם לְשִׁבְר־אֶכָּל: 8 וַיִּכְרַם יוֹסֵף אֶת־אֶחָיו וְהֵם לֹא הִכְרָהוּ: 9 וַיִּזְכֹּר יוֹסֵף אֶת הַחֲלֻמוֹת אֲשֶׁר חָלַם לָהֶם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם מְרֻגְלִים אַתֶּם לָרְאוֹת אֶת־עֵרוֹת הָאָרֶץ בְּאֵתְכֶם: 10 וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו לֹא אֲדַנִּי וְעַבְדִּיךָ בָּאוּ לְשִׁבְר־אֶכָּל: 11 כִּלְנוּ בְּנֵי אִישׁ־אֶחָד נָחֲנוּ כְּנִים אֲנַחְנוּ לֹא־הָיוּ עַבְדֶּיךָ מְרֻגְלִים: 12 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם לֹא כִי־עֵרוֹת הָאָרֶץ בְּאֵתְכֶם לָרְאוֹת: 13 וַיֹּאמְרוּ שְׂנִים עָשׂוּ עַבְדֶּיךָ אַחִים | אֲנַחְנוּ בְּנֵי אִישׁ־אֶחָד בְּאָרֶץ כְּנָעַן וְהִנֵּה הִקְטַן אֶת־אֲבִינוּ הַיּוֹם וְהֶאֱחָד אִינְנוּ: 14 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף הוּא אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי אֲלֵכֶם לֵאמֹר מְרֻגְלִים אַתֶּם: 15 בְּזֹאת תִּבְחָנוּ חַי פְּרַעֲהוּ אִם־תִּצְאוּ מִזֶּה כִּי אִם־בָּבוֹא אַחִיכֶם הִקְטַן הִנֵּה: 16 שְׁלַחוּ מִכֶּם אֶחָד וַיִּקַּח אֶת־אֲחִיכֶם וְאִתְּכֶם הֶאֱסְרוּ וַיִּבְחָנוּ דְּבָרֵיכֶם הַאֲמֵת אִתְּכֶם וְאִם־לֹא חַי פְּרַעֲהוּ כִּי מְרֻגְלִים אַתֶּם: 17 וַיֹּאסֹף אֹתָם אֶל־מִשְׁמַר שְׁלֹשֶׁת יָמִים: 18 וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם יוֹסֵף בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי זֹאת עָשׂוּ וְחָיו אֶת־הָאֱלֹהִים אֲנִי יָרָא: [חמישי] 19 אִם־כְּנִים אַתֶּם אַחִיכֶם אֶחָד יֵאָסֵר בְּבֵית מִשְׁמָרְכֶם וְאִתְּכֶם לָכוּ הִבִּיאוּ שֶׁבֶר רַעְבוֹן בְּתִיכֶם: 20 וְאֶת־אֲחִיכֶם הִקְטַן תִּבְיִאוּ אֵלָי וַיֹּאמְרוּ דְּבָרֵיכֶם וְלֹא תִּמּוֹתוּ וַיַּעֲשׂוּ־כֵן: 21 וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל־אָחָיו אֲבָל אֲשֵׁמִים | אֲנַחְנוּ עַל־אָחֵינוּ אֲשֶׁר רָאִינוּ צָרַת נַפְשׁוֹ בְּהִתְחַנְּנוּ אֵלֵינוּ וְלֹא שָׁמַעְנוּ עַל־כֵּן בָּאָה אֵלֵינוּ הַצָּרָה הַזֹּאת: 22 וַיַּעַן רְאוּבֵן אֹתָם לֵאמֹר הֲלוֹא אָמַרְתִּי אֲלֵיכֶם | לֵאמֹר אֶל־תַּחֲטְאוּ בִּילָד וְלֹא שָׁמַעְתֶּם וְגַם־דָּמּוּ הִנֵּה נִדְרָשׁ: 23 וְהֵם לֹא יָדְעוּ כִּי שָׁמַע יוֹסֵף כִּי הִמְלִיץ בֵּינְתֶם: 24 וַיִּסַּב מֵעֲלִיהֶם וַיִּבַּד וַיֵּשֶׁב אֲלֵהֶם וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם וַיִּקַּח מֵאִתָּם אֶת־שְׁמֵעוֹן וַיֵּאָסֵר אֹתוֹ לְעֵינֵיהֶם:

Genesis 42: 7 And Joseph saw his brethren, and he knew them, but made himself strange unto them, and spoke roughly with them; and he said unto them: 'Whence come ye?' And they said: 'From the land of Canaan to buy food.' 8 And Joseph knew his brethren, but they knew him not. 9 And Joseph remembered the dreams which he dreamed of them, and said unto them: 'Ye are spies; to see the nakedness of the land ye are come.' 10 And they said unto him: 'Nay, my lord, but to buy food are thy servants come.' 11 We are all one man's sons; we are upright men, thy servants are no spies.' 12 And he said unto them: 'Nay, but to see the nakedness of the land ye are come.' 13 And they said: 'We thy servants are twelve brethren, the sons of one man in the land of Canaan; and, behold, the youngest is this day with our father, and one is not.' 14 And Joseph said unto them: 'That is it that I spoke unto you, saying: Ye are spies. 15 Hereby ye shall be proved, as Pharaoh liveth, ye shall not go forth hence, except your youngest brother come hither. 16 Send one of you, and let him fetch your brother, and ye shall be bound, that your words may be proved, whether there be truth in you; or else, as Pharaoh liveth, surely ye are spies.' 17 And he put them all together into ward three days. 18 And Joseph said unto them the third day. 'This do, and live; for I fear God:

19 if ye be upright men, let one of your brethren be bound in your prison-house; but go ye, carry corn for the famine of your houses; 20 and bring your youngest brother unto me; so shall your words be verified, and ye shall not die.' And they did so. 21 And they said one to another: 'We are verily guilty concerning our brother, in that we saw the distress of his soul, when he besought us, and we would not hear; therefore is this distress come upon us.' 22 And Reuben answered them, saying: 'Spoke I not unto you, saying: Do not sin against the child; and ye would not hear? therefore also, behold, his blood is required.' 23 And they knew not that Joseph understood them; for the interpreter was between them. 24 And he turned himself about from them, and wept; and he returned to them, and spoke to them, and took Simeon from among them, and bound him before their eyes.

Questions

1. Compare verses 7 and 8. Why does the Torah repeat twice that Joseph recognized them and they did not recognize him?
2. In verse 7, what do you think are the relevance of the Joseph's dreams. Are Joseph's dreams fulfilled at this point of the story?
3. Analyze verses 7-14. What does this look like? Is there any real dialogue?
4. How many plans does Joseph suggest for the brothers to prove their innocence?
5. Verse 20. How is Joseph supposed to kill them if they do not return?
6. Why do the brothers immediately connect their tragedy with their treatment of Joseph?
7. Verse 21. When did the Torah comment on the brothers not hearing? Compare with Gen 37:25.

RASHI

- (8) ויכר יוסף וגו' - לפי שהניחם חתומי זקן:
והם לא הכרהו - שיצא מאצלם בלא חתימת זקן, ועכשיו בא בחתימת זקן. ומדרש אגדה ויכר יוסף את אחיו כשנמסרו בידו הכיר שהם אחיו ורחם עליהם, והם לא הכירוהו כשנפל בידם לנהוג בו אחוה:
(11) כלנו בני איש אחד נחנו - נצנצה בהם רוח הקדש וכללוהו עמהם שאף הוא בן אביהם:
(12) כי ערות הארץ באתם לראות - שהרי נכנסתם בעשרה שיערי העיר, למה לא נכנסתם בשער אחד:
(13) ויאמרו שנים עשר עבדיך וגו' - ובשביל אותו אחד שאיננו נתפזרנו בעיר לבקשו:
(14) הוא אשר דברתי - הדבר אשר דברתי שאתם מרגלים הוא האמת והנכון, זהו לפי פשוטו. ומדרשו אמר להם ואלו מצאתם אותו ויפסקו עליכם ממון הרבה תפדוהו. אמרו לו הן. אמר להם ואם יאמרו לכם שלא יחזירוהו בשום ממון מה תעשו. אמרו לו לכך באנו, להרוג או ליהרג, אמר להם הוא אשר דברתי אליכם להרוג בני העיר באתם, מנחש אני בגביע שלי ששנים מכם חרביבו כרך גדול של שכם:
(15) חי פרעה - אם יחיה פרעה. שהיה נשבע לשקר, היה נשבע בחיי פרעה:
(16) האמת אתכם - אם אמת אתכם. לפיכך ה"א נקוד פתח שהוא כמו בלשון תימה. ואם לא תביאוהו, חי פרעה כי מרגלים אתם:
(23) והם לא ידעו כי שומע יוסף - מבין לשונם ובפניו היו מדברים כן: כי המליץ בינותם - כי כשהיו מדברים עמו היה המליץ ביניהם, היודע לשון עברי ולשון מצרי, והיה מליץ דבריהם ליוסף ודברי יוסף להם, לכך היו סבורים שאין יוסף מכיר בלשון עברי:
המליץ - זה מנשה:
(24) את שמעון - הוא השליכו לבור, הוא שאמר ללוי (לעיל לז' יט) הנה בעל החלומות הלזה בא. דבר אחר נתכוין יוסף להפרידו מלוי שמא יתיעצו שניהם להרוג אותו: ויאסור אותו לעיניהם - לא אסרו אלא לעיניהם, וכיון שיצאו הוציאו והאכילו והשקהו: